

Arrest

nr. 95 167 van 15 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 12 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juli 2012, aan verzoekster ter kennis gebracht op 20 augustus 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2010 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 26 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 63 113 van 15 juni 2011 verwierp de Raad het beroep van verzoekster.

Op 4 juni 2011 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 2 september 2011 werd voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 72 602 van de Raad van 23 december 2011 werd de beslissing van 2 september 2011 vernietigd.

Op 29 december 2011 diende verzoekster een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 9 mei 2012. Op 10 juli 2012 werd deze beslissing echter ingetrokken.

Op 24 juli 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing houdende de niet ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 december 2011.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is thans de bestreden beslissing, waar van de motivering luidt als volgt:

“Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° Zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad een exceptie van niet-ontvankelijkheid op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr.148.037*).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn verstreken was, hetgeen door verzoekster niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het is echter aan verzoekster om dergelijke schendingen aan te brengen en concreet uiteen te zetten.

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing en deze artikelen van het EVRM.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die ze heeft ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat zij aan een zwaar posttraumatische stress disorder en posttraumatische depressie lijdt en dat zij een behandeling van onbepaalde duur nodig heeft, alsook dat er een ernstig risico op zelfmoordpogingen bestaat. Verder stelt zij dat haar medische toestand dramatisch zal zijn bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Tevens benadrukt zij dat zij ingevolge de zware problemen van geestestoestand, zij niet in staat is om te reizen en noch minder om naar haar land van herkomst terug te keren.

De Raad wijst er op dat verweerder op 24 juli 2012 een beslissing heeft genomen waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing geeft de ambtenaar-geneesheer aan dat de ziekte van verzoekster niet beantwoordt aan de graad van ernst zoals gesteld door het EHRM bij een beoordeling van artikel 3 van het EVRM. Zo geeft de ambtenaar-geneesheer aan dat de ziekte niet levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Daarnaast stelt de ambtenaar-geneesheer dat nu in eerste instantie werd geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, er in tweede instantie met vastheid kan gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Verzoekster heeft de beslissing van 24 juli 2012 aangevochten. Echter heeft de Raad het beroep van verzoekster bij arrest nr. 95 166 van 15 januari 2013 verworpen. In haar beroep tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, heeft verzoekster dezelfde argumenten uiteengezet als in voorliggend beroep. In het voornoemde arrest heeft de Raad reeds geoordeeld dat verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt. In zover als nodig verwijst de Raad dienaangaande naar de motieven van dit arrest.

Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat een terugkeer naar haar land van herkomst in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Het betoog van verzoekster doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend en dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU